

Avasin oven raolleen ja lopulta pikkaisen enemmän. - Ehei, en aio myydä teille... innostunut mies sanoi ovella ja kurkkasi nimilaatasta – Madam Roseberger, pölynimurinta. Olkaa ystävälliset ja avatkaa oveanne hieman enemmän ja kerron tarkoitukseni. Mies oli hyvällä mielellä ja hänen innokkuutensa oli tarttuvaa. Miehen pienet viivamaiset viikset kaartuivat vahan avulla ylöspäin ja hän oli ottanut knallihattunsa päästään kohteliaisuusyistä. Olin varma että hän hurmasi monia neitoja isällisillä herrasmiehen elkeillään ja sai asialleen helposti kuuntelijoita kotiäideistä ja leideistä palvelijattarineen. Hän oli pyöreä, ei pitkä, ruskea silmäinen ja hyvin pukeutunut. Mikään hänen ulkonäössään ei pistänyt silmään, vaikka aksentti jäi korvaan. Tunnistin sen alla piilevän ranskalais taustan. Avasin ovea kolmisenkymmentä senttimetriä enemmän ja odotin. - Olen herra Prost. Olen avannut monen elämän heille auki, enkä nyt tarkoita, että opiskelin kirurgiksi, vaan minulla on keksintö, jota kutsun Eläväksi Elämäksi. Ah, toivon ettette saa minusta väärää kuvaa, olen täysin tervejärkinen, vaan tutustutte tuotteeseeni. Tämä on madamen ensimmäinen ja viimeinen tilaisuus. - No ainakin myyntipuheenne on omaperäinen, sanoin pieni hymy kasvoillani. - Kyllä, kyllä. Olen kehittänyt tämän elämän lukulaitteen ja pystytte saamaan sen hyvään hintaan. Voin antaa ensimmäisen päivän maksutta teille ja tulla vasta huomenna perimään rahan. Odottakaapas kerron hieman keksinnöstäni tai mitäs sitä kertomaan, voimme testata sitä saman tien. On välillä vaikea selittää teknisiä termejä käyttäen tuotteeni ja sen tarkoituksensa. Voitte testata sitä ihan siltä seisomaltanne. Mies ojensi aurinkolaseja muistuttavat lasit käteeni. Ne olivat sangoista kiinni vaaleanpunaisella kuminauhalla ja pysyivät päässäni tukevasti. - Nyt jos madam voi kertoa vähän minkälaisen muodon haluatte Elävälle Elämällemme. Tarkoitin siis missä muodossa haluatte kuulla tulkintanne. Tarvitsen erilaisia elementtejä tai objekteja. - Elementtejä? Voinko valita ystävyiden? Pidän myös kovasti linnuista, turkoosista ja merestä, sanoin. En halunnut torjua herrasmiehen innokkuutta. - Hyvä on madam. Antakaahan minun kertoa. Turkoosin värinen papukaija istuu kauniissa satumaisessa metsässä. Puut huojuvat tuulessa... Samalla kun mies puhui näkymä maalautui eteeni. Näin, ei, en pelkästään nähnyt, vaan olin miehen kertomassa ympäristössä. Papukaija lehähti olalleni ja kertoi tarinan elämästäni. Tulimme meren rantaan istumaan ja näin kaiken vedessä. Kuinka olin leppäpäinen nuori tyttö. Muistot värittyivät ja menivät hieman eri suuntiin, eivät niinkään kronologisesti vaan enemmänkin ajatuksiani mukailen. Viilensin varpaitani vedessä ja kahlasin polviin asti, mutta vesi kiersi minut imuunsa ja sai syvyyksiin. Samainen herrasmies ui minut kiinni ja tarjoutui ystäväkseni. - Madam, haluatteko Elävän Elämän? hän kysyi.